

Simona DOBRIN

S-a născut la data de 24.06.1978, în Pitești, județul Argeș. Domiciliul actual: București. Studii: Facultatea de Marketing și Afaceri Economice Internaționale; Master: Drept Social Român și European.

Debut literar: în anul 1999 în suplimentul *Argeșul în blugi* al cotidianului *Argeșul*.

Cărți publicate:

- *M-a picurat cu soare*, Editura Astralis, 2017, poezie;
- *Planuri paralele*, Editura Contraste Culturale, 2018, proză scurtă;
- *M-a nduiosat iubirea*, Editura Amanda Edit, 2019, poezie.

Apariții în antologii:

- *Juventiada- zece ani de la cenaclul Juventus*, Editura Juventus, 2006;
- *Ion Pillat. Acolo unde-n Argeș...*, Editura Alean C.J.C.P.C.T. Argeș, Pitești, 2011;
- *Prozatori în arenă*, Editura Betta, București, 2017;
- *UT SIS POPULUS – SĂ FIM OAMENI*, Editura Contraste Culturale, 2018;
- *Amprente pe cerul înstelat*, Editura Astralis, 2018;
- *Poeți în arenă*, Editura Betta, București, 2018;
- *Evadați din zăpadă*, Editura Inspirescu, 2018.

Colaborări la reviste literare: *Juventus*, *Antarg S.F.*, *Trimbulinzii*, *Argeș*, *Contraste Culturale*, *Convorbiri literar-artistice*.

Premii literare:

- Mențiune la Concursul de poezie *Primele iubiri*, Pitești, 2001;
- Premiul cotidianului *Argeșul* la Concursul de Poezie *Ion Pillat*, Pitești, 2003;
- Premiul al III-lea la Concursul Național de Poezie de dragoste *Leoaică tânără, iubirea...*, Pitești, 2004.

Referințe critice:

A publicat poezie, în 2017, apoi proză, în 2018, iar în 2019, oricât i-ar fi plăcut să vină în lumea literară cu volumul gândit în sfera dramaturgiei, pe care, mai mult ca sigur, îl pregătește cu meticulozitate, totuși, până îl perfectează, Simona Dobrin, inspirată de Euterpe, a mai cochetat cu lirica poetică, a îmbuchetat stihurile și ne-a pus în față *M-a-nduișat iubirea*, volum de poezii publicat la Editura *Amanda Edit.* Cred că Simona Dobrin nu poate trăi fără poezie. Citind, mi-am dat seama că poezia e parte integrantă a vieții ei. Simte și trăiește poezia, și face, din viața ei de zi cu zi, poezie! Iubește frumosul, iar frumosul e...poezie!

În versurile ei descoperim fiecare trăire, fiecare simțire. Uneori trăiește nostalgia unei iubiri pierdute, din anotimpurile cu fluturi: "Ai lăsat de bună voie liniștea să se aștearnă/Peste tot ce-a fost frumos, peste visul meu de iarnă.../N-am știut că sub nămeții de trăiri fără cuvinte,/Se ascund înșelătoare gânduri ce îți trec prin minte.../Și te ninge cu regrete și mă ninge cu săruturi.../Mă cuprinde nostalgia anotimpului cu fluturi..." (*Ai lăsat de bună voie*, pag. 43); "*Și te ninge cu regrete și mă ninge cu săruturi...*", grandioasă metaforă, grandioasă trăire, după care, ca o deșteptare din acest atât de... ireal de frumos vis, un gând hâd, *rațiunea pură*, vine, *ticăloasa*, și-i ucide splendoarea, punându-i în față răsturnarea de situație, fatalul: "Dar mă uiți pe zi ce trece, ca și când nici n-aș fi fost/Călător prin viața ta, încercând să-mi fac un rost...", și cruda realitate finală a acelui moment...trecut, când: "Încercând să reaprind focul iubirii/În loc să-mi pun pe cap cenușă/ Mi-am suflat-o toată-n ochi...", drept pentru care: "Acum se vede de la o poștă/Pata de cărbune pe vatra inimii...". (*Încercarea*, pag.94); Alteori se-alintă și se bucură, iar ACUM, acum, la timpul prezent, precum un copil răsfățat de soartă, *se joacă*, face ghiumbușlucuri ștregărești, se vede clar că traversează o perioadă foarte frumoasă a vieții. Iubește, călătorește, se manifestă, evoluează...iubind, trăind frumos, îți lasă sufletul să zburde și să se bucure de frumosul din viața ei de acum! Jucăuș, i se adresează iubirii: "Să-mi fie dor/Eu n-am crezut/Că-mi poate fi /De cineva.../Credeam că știu,/Dar n-am știut/Așa ceva.../Când sunt cu tine/Simt că mor.../Iubirea toată/E a mea!/Și când nu ești/Nu mă lăsa/Să-mi fie dor!...". (*Nu mă lăsa!*, pag.92). Adâncă chemare!...

Visează...frumos, mărturisind-o duios: "Alături de tine/Îmi văd viitorul/Și numai cu tine/Pot fi ce-mi doresc,/Ești îngerul meu/Și-o rază de soare/Și tot ce iubesc!//Alături de tine/Trăiesc fericirea/Și-o mie de vise/Din sufletul meu!/Ești ziua de mâine /Și-o viață voi fi /Alături de tine mereu!" (*Alături de tine*; pag. 90); "Ești raiul cuprins într-o floare! / M-ai prins pe furiș de-al tău suflet" (*M-ai prins pe furiș*, pag. 56). Arătați-mi-l acum pe cel care n-ar vrea să fie-n pielea celui iubit și căruia i se face o asemenea mărturisire!!

Joc, joc, și iar joc, un joc frumos manifestat prin iubire și din iubire: "M-am îndrăgostit de tine!/Nu știu oare cum să fac?/Să îți spun ar fi mai bine?/Sau mai bine-ar fi să tac?//Dacă tu nu mă iubești/Și nu vrei să fii cu mine?//Dar dacă asta îți dorești?/Oare cum ar fi mai bine?///Ce să fac, eu n-am idee,/Însă timpul mă presează.../Să îți fac o epopee?/Oare te interesează" ("*N-am curaj...*", pag. 85); Și zic, e timpul să curgă epopeea, căci: "Fără oprire, direct din carafă.../ai turnat peste mine iubirea" ("*M-ai prins pe furiș*", pag. 56).

Și în acest volum, ca și în primul, intitulat *M-a picurat cu soare* (Editura Astralis, 2017), Simona Dobrin, îi dedică mamei sale gânduri impresionante: "Mama mea – ființă divină,/Mă îmbracă cu lumină/Și mă umple de iubire/Cu a sa caldă privire!.../Din a ei îmbrățișare/Izvorăsc raze de soare/Și din vorba ei cea bună/Izvorăsc raze de lună!.../Un model și o icoană/Ce o strig pe nume – mamă!" (*Mama mea*, pag. 38); "Primul ajutor de adevărată afecțiune/L-am primit din palmele grijulii ale mamei/Și a dat dependență foarte mulți ani./De fiecare dată când mă simțeam rău/O sunam repede pentru o nouă perfuzie./De la o anumită vârstă a trebuit mărită doza,/Per kilogram corp nu mai era suficient", iar mai departe, amintindu-și de mângâierile venite prin/ de la prieteni, spune: "Mai completau prietenii când era o urgență". Asta, până când... "Până când mi-am găsit Donatorul Universal./De atunci inima mea e racordată definitiv/La Izvorul Nesecat al Iubirii Împărătești" (*Izvorul Nesecat*, pag. 13). Ce gânduri înălțătoare! Ce trăire magnifică!..."M-am racordat definitiv la *Izvorul Nesecat al Iubirii Împărătești*!!"...

Și decum s-a simțit "racordată" la "Izvorul Nesecat", la Tatăl ceresc, Îi dedică un sensibil și înălțător gând, exprimat într-un poem intitulat *Întoarcerea fiului risipitor*: "Am cerut fără să-mi pese/Partea mea de moștenire/Și-am plecat bogat de-acasă...//Dam petreceri tot mai dese,...//Și-uite așa averea toată/Se și termină de-ndată/Și-au urmat vremuri pe care/Să le-ndur n-am fost în stare.//Copleșit de-a lor simțire//Mi-am venit atunci în fire./.../Să mă-ntorc la tatăl meu.../Să îl rog să mă primească/Nu în casa părintească,/Ci-n curte, ca pe-un argat...". Bineînțeles că, iubitorul tată, revăzându-și copilul, a cărui întoarcere o aștepta, cu inima lui iubitoare de bun părinte, de multă vreme, bucurându-se, nu-și poate înăbuși tânguirea, și, mângâindu-l duios, îi zice: "-Of, copilule plecat/Cât de mult am așteptat/Să te-ntorci din nou acasă...". Versuri de o rară sensibilitate, versuri ce înduioșează orice suflet, dar, totodată, și o pildă de adâncă reflecție pentru noi toți, părinți și copii, deopotrivă, anume: Părintele, tot părinte rămâne, oricât am greși, doar noi să ne smerim și să ne recunoaștem greșeala. Căci, iată, ce ne-arată pilda! Ne-arată un tată iubitor, un tată copleșit de emoția revederii, un tată înduioșat, care pune, din nou, tot ce are la picioarele fiului...rătăcitor. Un tată care, încărcat de emoția revederii fiului, pe care-l credea, poate, pierdut definitiv, cu bucurie sfântă poruncește supușilor lui: "-Dați-i haina cea dintâi!/Dați inel în mâna lui!/Și tăiați mare vițel/Să ne-nveselim nițel,/C-acest fiu al meu plecat/Mort era și-a înviat!" (pag. 24). Fără cuvinte!...

Undeva într-un poem, Simona Dobrin vorbește de...transhumanță, și DA, citind și iar citind cărțile ei, fără s-o fi cunoscut în toată profunzimea, consider că poeta Simona, dar și Simona-omul, chiar este în transhumanță. Termenul fiind unul profund spiritual: "Buzunarul de la piept/Încărcat de serenade/Stă să pice în apusuri/Troienind visările.../Îl cos repede cu gândul,/Pun un petic de speranță,/Să îmi fie garnitura/Dorului de transhumanță... (*Buzunarul de la piept*, pag.14).

Alintată de Muză, bucurându-se de daruri, tot ca-ntr-un joc de copii răsfățați, îi dedică și ei câteva gânduri: "Muza mea nu e cuminte/Îmi tot circulă prin minte/Și de la o vreme-ncoace/Îi tot place să se joace.../Și aleargă de nebună/Inima să mi-o supună/Ea e muza mea de fel/Eu, artistul ei fidel! (*Muza mea*, pag. 49).

Încrezătoare în iubire, inspirată de Muză sau, mai bine zis, de "*Izvorul Nesecat al Iubirii Împărătești*", care-o răsfăță infinit, umplându-i sufletul cu bucurii, cu nădejdi

de împlinire deplină și lumină, nu părăsește cadrul, ci zice: "Și stau și mă gândesc la tine/În noaptea asta de Undrea,/Ce bine-a fost să fii cu mine/Și ce păcat, de nu era.../Ți-am dăruit iubirea mea curată/Și plâng și râd și ard și...te iubesc!" (*Ce bine-a fost*; pag. 74); "Și mă tulburi și îmi place/cum mi-aluneci printre gânduri.../cum sfios mă chemi la tine/să îți fiu motiv de visuri.../cum pictezi în lutu-mi fraged/noi modele de iubire.../noi simțiri tu naști în mine,/și mă umplu de împlinire..." (*Și mă tulburi...*, pag. 26); și..."Ești ultimul meu zbor spre o lume de vis/În care mă nasc și mă pierd în orice secundă..."., iar la final, sigură pe ceea ce simte și trăiește, sigură că a reușit să-mblânzească Destinul și să-l facă să lucreze după regulile ei, spune concis: "Fugim cu toții să dăm/O lovitură de teatru/Destinului!" (*Fugim de realitate*, pag. 82).

Să dăm, dar, așa cum ne spune poeta, o lovitură de teatru Destinului, atunci când el este nemilos! Să-l înfruntăm, cu curaj, sau să-ncercăm să-l convingem să se dea de partea noastră, punându-ne toată nădejdea în...*Tatăl Iubitor*, chiar de suntem, de multe ori, vremelnici...*Fii Risipitori!* Să ne alungăm fricile, angoasele, să lăsăm la o parte trecutul, mai ales dacă el este unul dureros și apăsător, să nu-ncercăm să reaprindem "focul iubirii", când știm că ea este ...moartă deja, să-nvățăm să nu ne suflăm singuri "cenușa-n ochi", ci, mai degrabă, să fim smeriți, și-atunci când greșim, să ne-o turnăm "pe cap", tocmai ca nu cumva suflându-ne-o în ochi, să ajungem să se vadă "de la o poștă /Pata de cărbune pe vatra inimii...".

Poemele din prezentul volum, dincolo de iubiri trecute și/sau prezente, din care emană nostalgii sau visări duioase, ori speranțe în frumuseți și împliniri depline, dincolo de jocul lor copilăresc, (unele), dincolo de răsfățul și alintul cu care, alteori, cochetează cea care îmbuchetează gânduri și trăiri, îmbrăcându-le în magnifice metafore ("*Și te ninge cu regrete și mă ninge cu săruturi*", inspirată de muza care..."*nu e cuminte*", ci "*aleargă nebună*", "*circulă prin minte*", "*inima să-mi supună*", "*ea muza mea de fel*", "*eu artistul ei fidel*" -ce joc, ce mister!, Muza și Artistul, amândoi, el și ea, ea și el, două *entități* din lumi diferite, sau, poate, din aceeași lume, care se caută, poate chiar fără s-o știe, și se găsesc, și care, descoperindu-se, într-o simbioză deplină, se oferă unul altuia cu totul și întru totul, iar, în final, după dansul prinderilor și al desprinderilor, trecând, deseori din real în ireal și invers, rămas singur cu el, autorul (artistul), parcă deșteptându-se, se descoperă gol și strigă: "*Stau și plâng în fața Ta,/Doamne, nu mă lepăda! /Mă consider vinovat, /Că de frică, te-am trădat...*"), ne arată un autor preocupat de frumos și de bun și de găsirea aceluia profund divin, care luminează simțirea și trăirile, care dezvoltă și sacralizează tot ce mișcă-n Univers, ne arată un om care, plin de speranțe, caută, ne arată un om plin de credința în împlinirea prin Dumnezeu, Cel Care îi oferă oricărui *fiu...rătăcitor*, toate darurile Sale, din prea plina Sa... **NECONDIȚIONATĂ IUBIRE!**

Toate la un loc, fac ca, din când în când, minunea să se producă, să aibă loc creația, și, poate, într-un final, desăvârșita ...operă!"

(Antoneta Rădoi, din Prefața cărții *M-a-nduioșat iubirea*)

"Volumul de proză semnat de tânăra scriitoare Simona Dobrin, intitulat *Planuri paralele* (Editura *Contraste Culturale*, Giurgiu, 2018), descoperă o restructurare ideatică, onirico-metaforică a trăirii umane contemporane. Existența celor ce sunt întru devenire nu poate cunoaște un final, decât într-un spațiu al numinosului, încadrat în sfera hiperbolică a transcenderii spre un dincolo iluzoriu.

Descoperirea unui univers, clădit cu migală ludică, în care viețuirea poartă semnul dialogului ontologic ființial, este un semn de recunoaștere a unui univers ce deschide timpuri paralele de existență umană. E un drum al căutării, început prin date ale lumii contemporane, prin evenimente comune, care nasc metamorfoze onirice, deconstrucții ale unor lumi fantasmagorice, care, toate, se reconstruiesc în cheie labirintică. Modelul *labirintului*, ca ieșire din peștera necunoașterii, în linie platonică, la lumina transcenderii în calea adevărului, descrie drumul inițiativ spre centrul ascuns.

O căutare asiduă spre *dincolo*, conturează întreaga acțiune epică a volumului. Simbioza sferelor, a personajelor, într-un conglomerat al recapitulării în persoana unui creator de destine, ce comunică între planurile paralele ale lumilor creionate în nuanțe vii, puternice, de transgresare a comunului uman, poartă stigmatul rodirii, o rodire creatoare, ce naște fior, simțire trăire autentică.

Volumul *Planuri paralele* deschide perspectiva introspecției transpersonale. Este creuzetul imaginarului, a trans-modernului, a existenței dincolo de limitele spațio-temporale umane. Totul se îmbracă în haina transformării, în punct de rostire și devenire, de reconstrucție umană.

Nu se poate cataloga nimic, în aceste planuri, fără a se ține seama de eterna traversare a punților ce le leagă. Acest semn – simbol al lumilor poate ajunge a fi o punte unicat, ce reclădește, prin fiecare dublă sau plurivalentă legătură a lumilor descrise de episoadele volumului *Planuri paralele*–, devine o dublă oglindire umană. Totul se încadrează pe linia de transformare ființială întru rescriere a unor destine, ce poartă semnul Creatorului Unic, ascuns în fiecare mască a destinului nuanțate în text.

Devenirea implică trăire către celălalt, conturare a propriei identități cu a celuilalt, personajele devenind vii prin extensia viețuirii lor în altul și în altul, mereu în altul. Se definesc prin acțiunile celorlalți. Dar își păstrează un drum al redevenirii personale, prin ceea ce pot primi, în sensul reorientării transpersonale.

Deschiderea spre un celălalt, a eului ființial, este reflectată prin descrieri minuțioase, prin redări ale sentimentelor contradictorii, ale impulsurilor ce determină o stare conflictuală ce descătușează, irumpe în dezvoltarea dintr-un plan, într-un alt timp, spațiu, univers. Totul se deschide pentru primi oglindirea perspectivei onirice, a visului într-o îndeplinire a sorții. Personajele acoperă un areal vast, de un colorit divers și care reunește tipologii specifice transgresiunii umane.

Simona Dobrin conturează mereu un alt univers oniric în alt univers oniric, precum într-o ciclicitate sferică, în care personajele sunt identificate cu stări existențiale himerice, în care căutarea devine cheia de acces, spre împlinire, spre atingerea deplinătății destinului”.

(Victor Constantin Măruțoiu, revista *Convorbiri literar-artistice*)

”Simona Dobrin, o autoare hăruiată cu darul scrisului. De-o sensibilitate și-o gingășie arar întâlnite în acest mileniu, trei, mileniul gălăgiei, al zarvei, a datului din coate spre a lua locul altuia-, deloc sofisticată, cu ușurință de copil răsfățat de har și acoperită cu delicatețea Duhului revărsat asupra ei, din belșug, ea pune în pagină, atât în proză cât și în poezie, realul absolut, exact așa cum el se-ntâmplă în viața de zi cu zi, dând frâu liber divinului din ea să creeze cu simplitatea omului desăvârșit, căruia i-a fost dată cunoașterea.

Fie în poezie, fie în proză, ea-și pune "cu măsură măsurată" și cu multă delicatețe cuvintele. ...Chirurgisește cu naturalețea înnăscută a chirugului dibaci, aranjând cu delicatețea laserului cuvintele, reușind fără efort să te pună în fața faptului împlinit, dar să te pună nu oricum, nu doar cu mintea sau cu ochiul, cu privirea cea dinafară, ci și cu...inima. Și, astfel, tu, cititorule, ești acolo, fix în punctul cel mai însemnat al povestirii, și nu doar un martor care vezi ce se-ntâmplă, ci faci parte din descriere, din scenă. Substituindu-te adesea personajului, trăiești clipa!".

(**Antoneta Rădoi**, Fragment din Prefața volumului **Planuri Paralele**, publicat și pe site-ul cultural **Cafeneaua interviurilor**)

"Aflată la vârsta maturității creatoare, Simona Dobrin dovedește o egală tentație, atât pentru poezie, cât și pentru proză, în fiecare specie dându-și rezoluția specifică. Autoarea scrie o poezie de observație și meditație pe tema unică a iubirii, dezvoltată bipolar, ca eflorescență a credinței, dar și ca inspirație sapiențială. Poezia e credibilă și într-un registru formal foarte divers, de la versuri de structură clasică, la versuri libere. Se remarcă poemul în vers liber "Prea târziu": *În timp ce mă întorceam/Din cruciadele duse în numele iubirii/Te-am zărit pe harta sufletului meu/La kilometrul zero./ Mă așteptai să-mi legi rănile/Și să mă vindeci/De noi cuceriri.//Nu reușeam să văd dincolo de mine/Când m-am trezit, era prea târziu.../Dragostea umbla liberă prin venele mele...*

Simona Dobrin nu pare interesată de meditația filosofică sau de o construcție morală a sentimentului, cât de obiectivare în planul existenței imediate, a locurilor și anotimpurilor în care se plasează un cuplu fericit/nefericit.

Autoarea se joacă cu sensurile lirice, și dacă a scris o poezie despre un "Prea târziu", la câteva pagini mai departe apare și un poem "Prea devreme": *M-am desprins din lanțurile vieții/Nimeni n-a putut să îmi explice/De ce-mi bate inima ta în piept/Călătoresc pentru amândoi departe de trupuri.../ (...) / Să mă-ntorc?/Nu văd nici o stea pe cer!/Poate e încă prea devreme pentru noi!...*

Există o aspirație a credinței, care marchează atitudinile și sentimentele și care contribuie cu o notă de profunzime la semnificația sensurilor, dar și o tentație de a finaliza poemele printr-un gen de morală a fabulei: *Privesc în sus și-aș vrea să cer/Deși e iarnă și e vânt/Să uit că sunt pe-acest Pământ/Doar un mister..."Doar un mister"*.

...Proza reține prin evadări în supranatural, sau personaje bine conturate în contextul unor accidente ecologice, al unui interes pentru mediu, pentru așa zisa natură...[...]. Personajele au o anumită predestinare a destinului, și-și urmează traiectoria dincolo de fracturările liniei vieții, urmând uneori experiențe supranaturale și extratemporale de care nu sunt conștiente, așa cum se întâmplă în prima proză din volumul *Planuri Paralele*, intitulată *Atacul*, în care un tânăr reușește să respingă atacul cu un cuțit al unor derbedei numai prin faptul că reușește să întindă mâna spre ei. Conciziunea narativă este o artă adevărată și autoarea atinge performanța de a spune cele mai credibile povești în cele mai puține pagini".

(**Aureliu Goci**, critic literar, revista **Arena literară**, nr. 12/2019)

Profil realizat de **Antoneta Rădoi**, Redactor-șef **Convorbiri literar-artistice**